

## UZASADNIENIE

### **wyroku z dnia 03 czerwca 2015 roku**

Pozwem z dnia 12 listopada 2012 r. (data prezentaty, k. 2), powód M. K. (1) wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym zasądającego od pozwanego M. M. (1) kwotę w wysokości 66.999,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 września 2012 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania oraz koszty procesu od pozwanego, jednocześnie wnosząc o zwolnienie z całości kosztów sądowych z uwagi na trudną sytuację majątkową.

W uzasadnieniu powód podniósł, iż pozwany jako reprezentujący go profesjonalny pełnomocnik (adwokat) dopuścił się rażącego zaniedbania swoich obowiązków poprzez zaniechanie poinformowania go o zapadłym wyroku oraz wniesienia od tego wyroku apelacji, za co pozwany został ukarany przez Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej w R. karą pieniężną. Wskutek powyższego pozwany poniósł poważną szkodę majątkową, na którą składały się koszty prowadzonej egzekucji komorniczej, w tym koszty zastępstwa procesowego, jak również kwoty stanowiące odsetki ustawowe naliczone od zasądzonej od powoda należności głównej. Ponadto powód podniósł, iż przez zaniedbanie pozwanego nie miał możliwości zaskarżenia niekorzystnego dla niego wyroku, z którego rozstrzygnięciem nie zgadzał się. Zdaniem powoda, dochodzone roszczenie jest zasadne, ponieważ wina pozwanego została udowodniona w toku w/w postępowania dyscyplinarnego (pozew, k. 2-7, k. 47-53).

Postanowieniem z dnia 11 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., II Wydział Cywilny w osobie referendarza sądowego zwolnił powoda M. K. (1) od opłaty od pozwu, zaś w pozostałym zakresie wnioski oddalił, a następnie wskutek zaskarżenia utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu z dnia 08 lipca 2013 r. (postanowienie, k. 74-77, postanowienie, k. 83-83verte).

W odpowiedzi na pozew z dnia 17 grudnia 2013 r. (data z prezentaty, k. 116), pozwany M. M. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz podniósł zarzut sprawy prawomocnie osądzonej (res iudicata) przez Sąd Rejonowy w Stalowej Woli (sygn. I C 12/09) oraz zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu. Odnosząc się do żądania wyrażonego w treści pozwu, pozwany wskazał, iż w sprawie w której reprezentował powoda nie zamierzał prowadzić postępowania odwoławczego, co potwierdza treść udzielonego przez niego pełnomocnictwa procesowego do reprezentacji w sprawie prowadzonej pod sygnaturą II Nc 3212/06. Natomiast celem procesu było wyłącznie przeprowadzenie ponownej wyceny uszkodzonego pojazdu, co skutkowało powołaniem w tej kwestii biegłego sądowego oraz uzyskaniem korzystniejszej wyceny. Pozwany podniósł, iż w rozmowie telefonicznej poinformował powoda o treści zapadłego wyroku oraz pouczył o sposobach przeciwdziałania jego egzekucji, jednakże powód jeszcze przed rozstrzygnięciem tejże sprawy nie wykazywał zainteresowania przebiegiem postępowania sądowego. Zdaniem pozwanego świadczy o tym również fakt, że powód nie składał wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji. Ponadto pozwany wyraził gotowość reprezentowania powoda także w postępowaniu egzekucyjnym jednakże pod warunkiem uregulowania należnego mu wynagrodzenia i poniesionych kosztów. Wreszcie pozwany wskazał, iż jego ubezpieczyciel podjął decyzję o wypłacie M. K. (1) równowartości poniesionych przez niego kosztów postępowania egzekucyjnego (odpowiedź na pozew, k. 119-122).

W replice do odpowiedzi na pozew powód podtrzymał żądanie wyrażone w treści pozwu i zakwestionował argumentację tamże zawartą, wskazując że skoro pozwany nie wypowiedział pełnomocnictwa to był obowiązany działać w dalszym ciągu, tymczasem nie podejmował prób kontaktu ani negocjacji, w rezultacie dopuszczając się popełniania błędów w sztuce prawniczej (replika z dn. 20-02-2014 r., k. 137-139).

Na rozprawie w dniu 24 września 2014 r. pozwany cofnął wniosek o przekazanie sprawy według właściwości. Sąd postanowił odmówić obecnemu na sali rozpraw A. K. udziału w sprawie w charakterze powoda (protokół rozprawy, k. 149-150).

Na rozprawie w dniu 01 października 2014 r. Sąd zobowiązał powoda do sprecyzowania żądania pozwu poprzez dokładne wyjaśnienie z jakiego tytułu wywodzi żadaną pozwem kwotę 66.999,76 zł (protokół rozprawy z dn. 01-10-2014 r.).

W wykonaniu powyższego zobowiązania powód wyjaśnił, iż żąda od pozwanego zapłaty kwoty w wysokości 66.840,48 zł tytułem odszkodowania, zaś w pozostałym zakresie cofa pełnomocnictwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Na dochodzoną należność składają się następujące kwoty: należność główna zasądzona w wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie o sygn. II C 1212/06 w kwocie 45.200,00 zł wraz z kwotą skapitalizowanych odsetek ustawowych w wysokości 11.583,58 zł (liczonych od dn. 23-04-2008 r. do dn. 09.01.2009 r.) oraz 222,24 zł (liczonych od dn. 09.01.2009 r. do dn. 04.02.2009 r.); koszty zastępstwa procesowego w sprawie o sygn. II C 1212/06 w kwocie 900,00 zł; koszty poprzedniego procesu w kwocie 5.513,25 zł; koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie o sygn. KM 2645/08 w kwocie 900,00 zł; koszty nadania klauzuli wykonalności w kwocie 12,00 zł, opłata egzekucyjna w wysokości 3.399,21 zł oraz wydatki gotówkowe kornika sądowego w kwocie 61,05 zł. (pismo z dn. 27-10-2014 r., k. 153-155, a także pismo z dn. 24-11-2014 r., k. 169-171).

Na rozprawie w dniu 03 czerwca 2015 r. strony postępowania podtrzymały swoje stanowiska w sprawie, jak dotychczas (protokół rozprawy, k. 200).

### **Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:**

Prawomocnym wyrokiem z dnia 12 października 2005 r. w sprawie o sygn. VII K 213/05 Sąd Rejonowy w Grójcu, VII Zamiejskowy Wydział Grodzki w B. uznał M. K. (1) winnego popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów opisanych w ten sposób, że w dniu 01 maja 2005 r. w m. F., gm. P., pow. B., woj. (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości (0,99 mg/l) alkoholu w wydychanym powietrzu, kierując samochodem marki N. (...) o nr rej. (...) najechał na znak drogowy na skutek czego pasażer wymienionego pojazdu J. D. (1) ciała w postaci urazu głowy, wstrząsu mózgu, naruszających prawidłowe funkcje narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni, tj. o czyn zabroniony z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. oraz że w czasie i miejscu j/ w będąc w stanie nietrzeźwości (0,99 mg/l) alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował samochodem marki N. (...) o nr rej. (...), tj. o czyn zabroniony z art. 178a § 1 k.k. i wymierzył mu za to określoną karę i środki karne oraz obciążył go na rzecz Skarbu Państwa kosztami procesu (wyrok Sądu Rejonowego w Grójcu, VII Zamiejskowy Wydział Grodzki w B. dn. 12-10-2005 r., k. 15-36).

W konsekwencji powyższego zdarzenia, poszkodowany J. D. (2) będący wraz z Bożeną Zwierchoń współwłaścicielami pojazdu marki N. (...) o nr rej. (...) wytoczyli przeciwko sprawcy wyżej opisanego wypadku drogowego powództwo o zapłatę odszkodowania w wysokości 51.700,00 zł. W sprawie tej zawisłej przez Sądem Rejonowym dla m. st. Warszawy w W. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym toczącym się pod sygnaturą akt II Nc 3212/06 (okoliczność bezsporna).

Wobec powyższego i w związku z koniecznością podjęcia obrony, w dniu 03 grudnia 2006 r. M. K. (1) udzielił M. M. (1) wykonującemu zawód adwokata i prowadzącemu kancelarię adwokacką pod firmą adwokat M. M. (1) W. M. w S. pełnomocnictwa procesowego do reprezentowania go w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., II Wydział Cywilny pod sygnaturą akt II Nc 3212/06. (pełnomocnictwo, k. 31).

Działając w oparciu o udzielone pełnomocnictwo adwokat M. M. (1) wniósł w imieniu M. K. (1) sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w sprawie o sygn. II Nc 3212/06 zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu od powoda na rzecz pozwanego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. W petitum sprzeciwu pełnomocnik sformułował wnioski dowodowe o przesłuchanie świadków M. K. (2) i Z. K. oraz rzeczoznawcy J. P. (1) sporządzającego wycenę uszkodzonego w/w pojazdu. Ponadto pełnomocnik sporządził uzasadnienie sprzeciwu od nakazy zapłaty, przywołując w jego treści okoliczności faktyczne oraz kwestionując wysokość szkody błędnie określonej przez biegłego oraz sprzeczność w dokumentacji dotyczącej numerów nadwozia i typu silnika (sprzeciw od nakazu zapłaty w sprawie II Nc 3212/06, k. 28-29).

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2008 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., II Wydział C. od M. K. (1) solidarnie na rzecz J. D. (2) i B. Z. (1) kwotę 45.200,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 października (...). do dnia zapłaty, zaś w pozostałym zakresie powództwo oddalił, nadając temu wyrokowi w pkt I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 22.600,00 zł, a ponadto zasądając od M. K. (1) solidarnie na rzecz J. D. (2) i B. Z. (2) 5.513,25 zł tytułem kosztów procesu, w tym 3.600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Wyrok został w dniu 17 lipca 2008 r. opatrzony klauzulą wykonalności. (wyrok Sądu Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. z dn. 23-04-2008 r. w aktach sprawy o sygn. I C 12/09, k. 23, a także oryginał tego wyroku w aktach egzekucyjnych o sygn. Km 2645/08, k. 2).

Następnie z wniosku wierzycieli B. Z. (1) i J. D. (2) została wszczęta przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w W. J. P. (2) egzekucja na podstawie powyżej opisanego tytułu wykonawczego, o czym powiadomiono dłużnika M. K. (1) pismem z dnia 07 sierpnia 2008 r.

W toku postępowania egzekucyjnego, w dniu 22 stycznia 2009 r. M. K. (1) dokonał na rzecz Bożeny Z. i J. D. (2) spłaty swojego zadłużenia w kwocie **48.000,00 zł**, jednocześnie strony uzgodniły, że pozostałą kwotę odsetek dłużnik ureguluje do dnia 30 czerwca 2009 r. W konsekwencji tych ustaleń, w dniu 04 lutego 2009 r. M. K. (3) kwotę **14.519,07 zł** tytułem spłaty odsetek wraz z kosztami sądowymi w sprawie II C 1212/06 oraz w dniu 05 lutego 2009 r. kwotę **900,00 zł** tytułem kosztów zastępstwa. B. Z. (3), iż M. K. (1) uregulował całą należność powstałą w związku z w/w tytułem wykonawczym oraz, że nie wysuwa żadnych roszczeń wobec niego. (w aktach sprawy o sygn. I C 12/09: pokwitowania oraz potwierdzenia wpłat, k 25-26, 71-77).

Wobec powyższego postanowieniem z dnia 28 lutego 2009 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w W. J. P. (2) na wniosek wierzyciela umorzyła postanowienia egzekucyjne na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c., ustalając przy tym koszt postępowania egzekucyjnego na kwotę 3.580,69 zł oraz przyznając wierzycielowi koszty zastępstwa procesowego w tym postępowaniu w wysokości 900,00 zł. Koszty te zostały uregulowane przez wierzyciela do kwoty 159,28 zł, natomiast przez dłużnika do kwoty **3.421,41 zł**. Generalnie M. K. (1) dokonał zapłaty na rzecz B. Z. (1) i J. D. (2) kwoty w łącznej wysokości **66.840,48 zł** (48.000,00 zł + 14.519,07 zł + 900,00 zł + 3.421,41 zł).

(dokumentacja w aktach egzekucyjnych o sygn. Km 2645/08: wniosek o wszczęcie egzekucji z dn. 04-08-2008 r.; zawiadomienie o wszczęciu egzekucji; postanowienie o umorzeniu z dn. 28-02-2009; zaświadczenie o dokonanych wpłatach oraz pokwitowania wpłat w kwotach 231,46 zł oraz 3.189,95 zł).

Mając na względzie wszelkie wyżej poniesione wydatki spowodowane przegranym procesem w sprawie II C 1212/06 oraz prowadzoną na tej podstawie egzekucję komorniczą, M. K. (1) w dniu 27 sierpnia 2009 r. zwrócił się do Okręgowej Rady w R. o ukaranie adwokata M. M. (1), wówczas reprezentującego go we wskazanej sprawie. Obwinionemu zarzucono, iż po 1. w okresie od dnia 23 kwietnia 2008 r. do dnia 14 maja 2008 r. w W. jako pełnomocnik procesowy M. K. (1) zaniechał wniesienia środka odwoławczego w postaci apelacji od niekorzystnego dla niego wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy Wydział II Cywilny z dnia 23 kwietnia 2008 r. zapadłego w sprawie pod sygn. akt II C 1212/06, bez uzyskania na tu zgody swojego klienta, po 2., iż w okresie od dnia 23 kwietnia 2008 r. do dnia 14 stycznia 2009 r. w W. nie poinformował swojego klienta M. K. (1) o zapadłym niekorzystnym dla niego wyroku w sprawie zawisłej przed Sądem Rejonowym dla m. st. Warszawy Wydział II Cywilny pod sygn. akt II C 1212/06, w której był Jego pełnomocnikiem procesowym oraz po 3., że w okresie od dnia 15 maja (...) do dnia 14 stycznia 2009 r. w W. na skutek nie poinformowania swojego klienta M. K. (1) o uprawomocnieniu się niekorzystnego dla niego wyroku naraził go na płacenie dalszych odsetek ustawowych od zasądzzonego roszczenia głównego wynoszącego kwotę 45,200 zł. orzeczonych wyrokiem Sadu Rejonowego dla m, st. W. Wydział II Cywilny z dnia 23 kwietnia 2008 r. zapadłym w sprawie pod sygn. akt II C 1212/06, w której był jego pełnomocnikiem procesowym oraz na płacenie kosztów w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy J. P. (2) pod sygn. akt KM 2645/08 IV wysokości 3.580,69 zł, co stanowi naruszenie zasad etyki adwokackiej wynikających z § 44, § 49 i § 56 Uchwał" nr 2/XVIII/98 Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 10 października 1998 r. " Zbiór Z. Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (Kodeks Etyki Adwokackiej) ze zmianami wprowadzonymi Uchwałą nr 32/2005 Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 19 listopada 2005r. tekst jednolity ogłoszony obwieszczeniem Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z 13 grudnia 2005 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu Zbioru Z. Etyki Adwokackiej

i Godności Zawodu (Kodeks Etyki Adwokackiej) w zw. z przepisem art 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. " Prawo o adwokaturze" tekst jednolity: r.U. 2009 r. Nr 146 poz. 1188.

W konsekwencji przeprowadzonego postępowania dyscyplinarnego orzeczeniem Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w R. z dnia 15 września 2012 r. obwiniony M. M. (1) został uznany za winnego popełnienia zarzuconych mu w/w czynów, uznając każdy z nich za wykroczenia dyscyplinarne kwalifikowane z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze, za co na zasadzie art. 84 ust. powołanej ustawy wymierzono mu łączną karę pieniężną w wysokości 10 – krotnej podstawowej stawki izbowej oraz obciążono go kosztami postępowania w wysokości 4.544,00 zł. (orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w R. z dnia 15 września 2012 r. wraz z uzasadnieniem, k. 27-30).

W związku ze zgłoszeniem żądania wypłaty odszkodowania do ubezpieczyciela OC adwokata M. M. (2), (...) S.A. podjęła decyzję o wypłacie na rzecz M. K. (1) kwotę w wysokości **16.105,51 zł**, na którą składają się: 11.805,82 zł tytułem zwrotu odsetek od należności głównej zasądzonej w sprawie II C 1212/06, 3.399,21 zł tytułem zwrotu opłaty egzekucyjnej w sprawie KM 2645/08 oraz 900,00 z tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym. Odmówiono natomiast wypłaty odszkodowania w zakresie kwoty 45.200,00 zł obejmującej należność główną oraz kwoty 5.513,25 zł obejmującej koszty procesu, z uwagi na brak kumulatywnego wystąpienia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej po stronie adwokata M. M. (1), w tym w szczególności wysokiego prawdopodobieństwa uzyskania korzystnego dla pozwanego rozstrzygnięcia tej sprawy przy założeniu wniesienia apelacji od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. (sygn akt II C 1212/06) w sprawie prowadzonej z powództwa J. D. (2) i B. Z. (1) przeciwko M. K. (1). (okoliczność przyznana przez powoda, k. 154;pismo z (...) S.A. z dn. 27-02-2013 r., k. 158-160)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, a także w dołączonych postępowania prowadzonego pod sygnaturą I C 12/09 oraz w aktach egzekucyjnych prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w W. J. P. (2) pod sygnaturą KM 2645/08. Sąd również nie miał wątpliwości, co do ich wartości dowodowej, stąd były one przydatne dla ustalenia stanu faktycznego. Powołane okoliczności Sąd mógł zatem uznać za ustalone już na zasadzie art. 229 i 230 k.p.c. Zgodnie z art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności ze stanem rzeczywistym, a w myśl art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, Sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

### **Sąd Rejonowy zważył, co następuje:**

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie należy odnieść się do zarzutu strony pozwanej dotyczącego istnienia ujemnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, bowiem przede wszystkim na tę okoliczność zostały dołączone do niniejszej sprawy akta o sygn.: I C 12/09, które toczyło się przed tut. Sądem także z powództwa M. K. (1) przeciwko pozwanemu M. M. (1) o zapłatę odszkodowania.

Powaga rzeczy osądzonej zachodzi w przypadkach, gdy zapadło już prawomocne rozstrzygnięcie dotyczące tego samego przedmiotu postępowania, które toczyło się między tymi samymi stronami postępowania. Tożsamość roszczeń zachodzi, kiedy sąd ma w obu sprawach orzec o tym samym, dysponując tymi samymi faktami, które mają spowodować ocenę tego samego żądania i kiedy rozstrzygnięcie zapadłe w jednej ze spraw oznacza zbyteczność prowadzenia drugiej. Celem tej regulacji jest uniemożliwienie wydawania przez sądy różnych rozstrzygnięć oraz wystawienia dwóch tytułów egzekucyjnychco do tego samego roszczenia. O tym zaś, czy chodzi o tę samą lub inną podstawę faktyczną, a więc o ten sam lub odmienny stan faktyczny sprawy, nie rozstrzygają konkretne twierdzenia strony powodowej lub brak takich twierdzeń, lecz istnienie lub nieistnienie przed zamknięciem rozprawy okoliczności faktycznych, tj. zdarzeń lub stanów składających się na stan faktyczny, z którym norma prawna rozstrzygająca o słuszności żądania wiąże dochodzone skutki prawne (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada

2013 r., sygn. akt III CSK 43/13, LEX nr 1427740). Mając powyższe na względzie należy podnieść, że o ile w tej sytuacji zachodzą przesłanki tożsamości podmiotowej i przedmiotowej, to jednak o prawomocnym rozstrzygnięciu sprawy w rozumieniu powagi rzeczy osądzonej (res iudicata) można mówić w sytuacji, gdy zapadło w sprawie merytoryczne rozstrzygnięcie powodujące definitywne unicestwienie sporu sądowego i niepodlegające wzruszeniu zwykłymi środkami zaskarżenia. Skutek taki z reguły zostanie osiągnięty poprzez uwzględnienie albo oddalenia powództwa w całości lub w części. Umorzenie postępowania w sprawie prowadzonej pod sygnaturą I C 12/09 stanowiło jedynie zabieg proceduralny, lecz w żaden sposób nie przekładało się na kwestię zasadności zainicjowanego tamże powództwa. Wobec tego zapadł w sprawie o sygn. akt I C 12/09 postanowienie z dnia 28 listopada 2011 r. o umorzeniu postępowania z uwagi na jego niepodjęcie w ciągu roku od dnia zawieszenia (art. 182 § 1 i § 4 k.p.c.) nie tworzy stanu powagi rzeczy osądzonej, stąd w ocenie Sądu podniesiony przez pozwanego zarzut res iudicata jest bezzasadny.

Następnie Sąd odniósł się do oświadczenia powoda zawartego w piśmie z dnia 30 grudnia 2014 r., w treści którego cofnął on powództwo w zakresie kwoty ponad 66.840,48 zł wraz ze zrzeczeniem się w tym zakresie roszczenia (k. 181). Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia aż do wydania wyroku. Sąd działając w myśl art. 203 § 4 k.p.c. nie dopatrywał się, aby w okolicznościach niniejszej sprawy czynność procesowa powoda polegająca na cofnięciu powództwa w niewielkiej mierze wraz ze zrzeczeniem się roszczenia była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa. W konsekwencji powyższego na podstawie art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie co do kwoty dochodzonej ponad kwotę 66.840,48 zł, albowiem w tym zakresie powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew, o czym orzeczono w pkt II. sentencji wyroku.

Powyżej zostały omówione kwestie proceduralne, natomiast dalsza część rozważań prawnych dotyczy prawnomaterialnej oceny zasadności i wysokości roszczenia odszkodowawczego strony powodowej. Otóż w niniejszej sprawie powód wywiódł, iż wbrew swojej woli odniósł szkodę majątkową spowodowaną rażąco zaniechaniami adwokata M. M. (1) reprezentującego go w oparciu o udzielone mu pełnomocnictwo przed Sądem Rejonowym dla m. st. Warszawy w W. w sprawie prowadzonej pod sygnaturą II C 1212/06. Jak w uzasadnieniu pozwu wskazano, pozwany zobowiązany do działania z należytą starannością wymaganą wobec profesjonalnego pełnomocnika zaniechał obowiązek poinformowania powoda o zapadłym, niekorzystnym dla niego rozstrzygnięciu w/w sprawie, a następnie samowolnie zaniechał wniesienia apelacji od tegoż wyroku, czym naraził powoda na dalsze koszty w postaci odsetek ustawowych od zasądzonej należności głównej oraz kosztów egzekucji komorniczej. Powód w piśmie z dnia 30 grudnia 2014 r. (k. 179-181) sprecyzował swoje żądanie, wskazując, iż poniesioną szkodę spowodowaną niewłaściwym działaniem pozwanego szacuje na łączną sumę w wysokości 66.840,48 zł. Jednocześnie powód przyznał, iż od ubezpieczyciela pozwanego otrzymał kwotę w wysokości 16.105,51 zł tytułem likwidacji szkody. W odpowiedzi na tak sformułowane powództwo, pozwany M. M. (1) wniósł o jego oddalenie w całości, podnosząc iż w jego ocenie prowadzenie postępowania odwoławczego w sprawie o sygn. II C 1212/03 było niecelowe, ponieważ nie było szans jego powodzenia z punktu widzenia pozwanego w tej sprawie M. K. (1). Pozwany podniósł, iż to powód unikał z nim kontaktu, gdyż nie uregulował wynagrodzenia za świadczone na jego rzecz usługi prawne i w związku z tym nie reprezentował powoda w toku postępowania egzekucyjnego.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, iż strony niniejszego postępowania łączył stosunek zobowiązaniowy oparty na umocowaniu przez M. K. (1) w drodze udzielonego w dniu 03-12-2006 r. pełnomocnictwa pozwanemu M. M. (1) wykonującemu zawód adwokata do reprezentowania go w postępowaniu sądowym w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. pod sygnaturą akt II Nc 3212/06 (k. 31). Kwalifikując powyższy Sąd podzielił stanowisko wyrażane w tej tematyce w judykaturze, wskazujące że umowa o zastępstwo strony przed sądem przez adwokata należy do umów o świadczenie usług, do których na mocy odesłania z art. 750 k.c. stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu, w zakresie nie uregulowanym normami dotyczącymi funkcjonowania adwokatów. Ponadto w związku z taką umową stosuje się przepisy o pełnomocnictwie procesowym, czyli przepisy art. 86 - 97 k.p.c. Wobec tego, by adwokat mógł wykonać umowę o zastępstwo strony przed sądem musi otrzymać od strony pełnomocnictwo. Musi to być co najmniej pełnomocnictwo procesowe do prowadzenia sprawy (art. 88 k.p.c.), które, zgodnie z art. 91

k.p.c. obejmuje w szczególności umocowanie do wszystkich łączących się ze sprawą czynności procesowych (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 marca 2010 r., sygn. I ACa 32/10, LEX nr 1120362).

P. analizy prawnej roszczenia zgłoszonego w rozpoznawanej sprawie podkreślić należy, że powód jako jego podstawę wskazał przepis art. 471 k.c. Z wyrażonej w tym przepisie normy prawnej wynika, że dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Przepis ten określa ogólne zasady odpowiedzialności odszkodowawczej za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania i znajduje zastosowanie (ze względu na brak szczegółowej regulacji ustawowej) również w odniesieniu do kwalifikowanego pełnomocnika w zakresie jego odpowiedzialności z tytułu zobowiązania wynikającego z łączącej go z mocodawcą umowy zlecenia obejmującej świadczenie pomocy prawnej polegającej na reprezentacji w postępowaniu sądowym.

Odpowiedzialność kontraktową w rozpatrywanym w sprawie aspekcie dodatkowo dopełniają przepisy art. 472 w zw. z art. 355 § 2 k.c. wymagające od takiego pełnomocnika zachowywania należytej staranności uwzględniającej zawodowy charakter prowadzonej działalności.

Podkreślić należy, że umowa zlecenia jest umową starannego działania, a nie rezultatu. Samo dążenie do wykonania zlecenia stanowi realizację umowy. Przyjmujący zlecenie jest obowiązany do dołożenia należytej staranności przy realizacji umowy. Nie ponosi on jednak ujemnych konsekwencji, jeżeli nie osiągnie skutku określonego umową (por.: Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 9 maja 2013 r., I Aca 2213/13, Lex 1381557).

Z zestawienia powołanych powyżej przepisów wynika, że dla zasadności roszczenia odszkodowawczego zgłoszonego przez powoda konieczne było stwierdzenie łącznego wystąpienia następujących przesłanek odpowiedzialności pozwanego: brak staranności w jej działaniu, związek przyczynowy między takim brakiem staranności działaniu a szkodą oraz powstanie szkody w majątku powoda.

Poza tym dla ustalenia zakresu odpowiedzialności cywilnej profesjonalnego pełnomocnika koniecznym staje się wyjaśnienie pojęci: "należyta staranność". Przepis art. 355 k.c. określa należyłą staranność dłużnika jako staranność ogólnie wymaganą w stosunkach danego rodzaju. Wskazuje więc, że chodzi o pewien wzorzec zachowania dłużnika w zakresie jego zaangażowania i dbałości o wykonanie zobowiązania. Jest to pewne minimum, którego może oczekiwać wierzyciel i które zapewnia dłużnikowi brak odpowiedzialności, gdyby zobowiązania nie udało się wykonać. Przepis art. 355 § 2 k.c. stanowi dodatkowo, że ocena należytej staranności dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej musi uwzględniać zawodowy charakter tej działalności. W tym przypadku zawodowy charakter działalności dłużnika określa obiektywny wzorzec wymaganej staranności. Uważa się, że profesjonalizm dłużnika powinien przejawiać się w dwóch podstawowych cechach jego zachowania: postępowaniu zgodnym z regułami fachowej wiedzy oraz sumienności. Obok fachowych kwalifikacji od profesjonalisty wymaga się zwiększonego zaangażowania w podjęte działania przygotowujące i realizujące świadczenie. Chodzi o większą zapobiegliwość, rzetelność, dokładność w działaniach dłużnika. Od dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej wymaga się więc "szczególnej staranności".

Z treści przepisu art. 6 k.c. wynika, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przyjęty przez ustawodawcę model rozkładu ciężaru dowodu w procesie cywilnym oparty jest na wywodzącej się jeszcze z prawa rzymskiego zasadzie: E. qui dicit, non ei qui negat – na tym spoczywa ciężar dowodu, kto twierdzi, a nie na tym, kto zaprzecza. Wobec powyższego, o ile ustawa nie stanowi inaczej (wprowadzając określone domniemania, przerzucając na drugą stronę obowiązek dowodzenia określonych okoliczności, jak to ma miejsce np. przy ochronie dóbr osobistych), pozwany może w procesie zachowywać się biernie i swoją obronę ograniczać wyłącznie do zaprzeczania twierdzeniom podnoszonym przez powoda, w szczególności zaś nie musi składać wniosków dowodowych, zmierzających do wykazania, iż powództwo jest niezasadne. Jeżeli bowiem powód nie wykáže należyście

wskazanych w pozwie i kwestionowanych przez stronę przeciwną podstaw swojego roszczenia, wówczas powództwo podlega oddaleniu.

Rozważając kwestię zasadności powództwa Sąd stoi na stanowisku analogicznym jak wyraził to Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 02 grudnia 2010 r. opartym na kanwie co do zasady analogicznego stanu faktycznego jaki zaistniał w niniejszej sprawie, a mianowicie iż strona powodowa domagająca się naprawienia szkody z tytułu nienależytego wykonania usługi zastępstwa procesowego powinna wykazać, że gdyby nie uchybienia przyjmującego zlecenie to uzyskałaby korzystne dla siebie rozstrzygnięcie sądu, co przesądza o istnieniu związku przyczynowo skutkowego pomiędzy zawinionym działaniem pełnomocnika a szkodą.

Zawarty w uzasadnieniu w/w wyroku wywód prawny Sąd wyrokujący w niniejszej sprawie w całości podziela i z tego powodu przytacza go w tym miejscu we właściwym fragmencie in extenso, także z argumentacją odnoszącą się do faktów zaistniałych w tamtej sprawie. „Hipotetyczny wniosek, iż pozwanym można przypisać odpowiedzialność w świetle unormowania art. 471 k.c. nie oznacza jeszcze, że powód może domagać się odszkodowania w wysokości nałożonego na niego zobowiązania podatkowego. W takim razie ustalenia wymaga bowiem to, czy powód poniósł szkodę pozostającą z zaniechaniem pełnomocników w przewidzianym w art. 361 § 1 k.c. związku przyczynowym. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 grudnia 2010 r., sygn. akt VI ACa 844/10 (LEX nr 743985) strona powodowa domagająca się naprawienia szkody z tytułu nienależytego wykonania usługi zastępstwa procesowego powinna wykazać, że gdyby nie uchybienia przyjmującego zlecenie to uzyskałaby korzystne dla siebie rozstrzygnięcie sądu, co przesądza o istnieniu związku przyczynowo skutkowego pomiędzy zawinionym działaniem pełnomocnika a szkodą. Jako szkodę należy oczywiście brać pod uwagę uszczerbek w majątku powoda wynikły z tego, iż nie zostało złożone odwołanie oraz wnioski o przywrócenie terminu od niekorzystnego dla powoda orzeczenia organu podatkowego. Należy przy tym mieć na uwadze, że za normalne następstwo danego zdarzenia uważa się taki skutek, który zazwyczaj, w zwykłym porządku rzeczy jest konsekwencją tego zdarzenia, a zatem, jeżeli zdarzenie to sprzyja jego wystąpieniu. Istnienia tak rozumianego następstwa pomiędzy zaniechaniem pozwanych a obowiązkiem zapłaty przez powoda nałożonego świadczenia nie można przyjąć. Podkreślenia wymaga, iż sam fakt braku zaskarżenia decyzji nie przesądza jeszcze o wystąpieniu nieuchronnie skutku w postaci braku obowiązku zapłaty obciążenia podatkowego. Odmienny pogląd musiałby wynikać z założenia, że zaskarżenie doprowadziłoby do odmiennego rozstrzygnięcia o zgłoszonym roszczeniu. Takiego wniosku nie sposób jednak wyprowadzić, gdyż w istocie rzeczy powód zarzucając pozwanym nienależyte wykonanie umowy nie wskazuje jednak na istnienie tego rodzaju zarzutów, a co najważniejsze dowodów z dokumentów, które musiały skutkować przyjęciem ich odpowiedzialności odszkodowawczej.” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w W. dnia 2 grudnia 2010 r., sygn. VI ACa 844/10, LEX nr 743985).

Przeprowadzony powyżej wywód prawny doprowadził Sąd do przekonania, iż powództwo w niniejszej sprawie nie mogło zostać uwzględnione. Powód na okoliczność braku należytej staranności pozwanego złożył orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w R. z dnia 15 września 2012 r. wraz z uzasadnieniem, którym obwiniony M. M. (1) został uznany za winnego popełnienia zarzuconych mu w/w czynów, uznając każdy z nich za wykroczenia dyscyplinarne kwalifikowane z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze(k. 27-30). Wprawdzie Sąd w postępowaniu cywilnym nie jest związany ustaleniami Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w W. dokonanymi w sprawie L.dz. SD – (...), nie znajduje tu zastosowania treść przepisu art. 365 § 1 k.p.c., jednakże dokument ten a w szczególności jego treść podlega ocenie Sądu co do autentyczności zawartych w nich stwierdzeń. Z uwagi na bierne stanowisko i brak inicjatywy dowodowej pozwanego, zarówno w postępowaniu dyscyplinarnym jak i w niniejszym procesie, Sąd nie miał podstaw do podważenia zawartych w orzeczeniu konstatacji. Jednakże, co istotne, stwierdzone przez Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej w R. wykroczenia dyscyplinarne dotyczyły zaniechań pozwanego zaistniałych po wydaniu niekorzystnego dla powoda wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy Wydział II Cywilny z dnia 23 kwietnia 2008 r. zapadłego w sprawie pod sygn. akt II C 1212/06, a nie w trakcie procesu. Chodziło o zaniechanie wniesienia środka odwoławczego w postaci apelacji od wyroku bez uzyskania na to zgody swojego klienta, braku informowania swojego klienta M. K. (1) o zapadłym niekorzystnym dla niego wyroku oraz na skutek nie poinformowania powoda o uprawomocnieniu się wyroku naraził go na płacenie dalszych

odsetek ustawowych od zasądzonego roszczenia głównego wynoszącego kwotę 45,200 zł oraz na płacenie kosztów w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy J. P. (2) pod sygn. akt KM 2645/08. Tym samym analizując zasadność wystosowanego żądania, a właściwie poszczególnych kwot nań się składających podnieść należy, iż bezspornym w sprawie jest, iż ubezpieczyciel pozwanego wypłacił na rzecz powoda kwotę 16.105,51 zł, przy czym na kwotę tę składały się poszczególne kwoty w wysokości 11.805,82 zł tytułem zwrotu odsetek od należności głównej zasądzonej w sprawie II C 1212/06, 3.399,21 zł tytułem zwrotu opłaty egzekucyjnej w sprawie KM 2645/08 oraz w wysokości 900,00 tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym. Zdaniem Sądu, skoro we wskazanym wyżej zakresie szkoda majątkowa została zlikwidowana, to tym samym w tej części roszczenie powoda zostało zaspokojone. Powód nie powinien od pozwanego ponownie domagać się uregulowania tej samej kwoty. Oczywistym jest, iż doprowadziłoby to do dublowania wypłaty odszkodowania, a tym samym do bezpodstawnego wzbogacenia po stronie powoda. W tym zakresie argumentacja zawarta w treści pisma ubezpieczyciela z dn. 27-02-2013 r. (k. 134) jest zbieżna ze stanowiskiem Sądu i zasługuje na aprobatę, zarówno w zakresie przyznania odszkodowania, jak i odmowy.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie roszczenie powoda także w pozostałym zakresie, mianowicie co do żądania wypłaty odszkodowania kwoty 45.200,00 zł obejmującej należność główną, kwot 5.513,25 zł i 900 zł obejmujących zgłoszone przez powoda koszty procesu w sprawie II C 1212/06 oraz kwotę 12 zł tytułem opłaty kancelaryjnej od tytułu wykonawczego „koszty poprzedniego procesu”. Rozstrzygnięcie oddalające powództwo w zakresie tych żądań było determinowane brakiem kumulatywnego wystąpienia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej po stronie adwokata M. M. (1), w tym w szczególności wysokiego prawdopodobieństwa uzyskania korzystnego dla pozwanego rozstrzygnięcia tej sprawy przy założeniu wniesienia apelacji od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W.. Mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy trudno przyjąć, iż powód w normalnym splocie okoliczności mógł spodziewać się korzystnego dla siebie wyroku czy to przez Sądem I czy II instancji. Należy bowiem mieć na uwadze, iż powództwo wytoczone w sprawie o sygn. akt II C 1212/06 wiązało się z kryminalnym zdarzeniem z dnia 01 maja 2005 r., za które odpowiedzialność ponosi M. K. (1) skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Grójcu, VII Zamiejskowy Wydział Grodzki w B.. Natomiast w myśl przepisu art. 11 zd. 1 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Zauważa się także, że w sprawie tej został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (domniemanie faktyczne wynikające ze złożonego następnie sprzeciwu – art. 231 k.p.c.), a zatem przytoczone w pozwie okoliczności na tym etapie nie budziły wątpliwości Sądu (art. 499 pkt 2 k.p.c.). Tym niemniej nie sposób zrekonstruować ewentualnego przebiegu procesu w w/w sprawie, a tym samym prognozować wyniku postępowania odwoławczego w przypadku skutecznego złożenia apelacji od wyroku częściowo zasądzonego powództwo, albowiem powód będący dysponentem postępowania cywilnego nie żądał przeprowadzenia postępowania dowodowego na okoliczności mogące doprowadzić do takowych wniosków. Tym samym już tylko z tego powodu pozbawił się możliwości wykazania adekwatnego związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy zaistniałą szkodą a zaniechaniem czy zaniebdaniem podjęcia stosownych działań przez pozwanego. Trzeba bowiem w tej sytuacji mieć na względzie wytyczne Sądu Najwyższego, iż w sytuacji, gdy podstawą roszczenia odszkodowawczego dochodzonego do pełnomocnika jest twierdzenie, że z jego winy strona przegrała proces, zachodzi konieczność zbadania, czy wynik procesu mógł być inny, przy założeniu należytego wypełnienia obowiązków przez pełnomocnika. Tego rodzaju ocena ma charakter jedynie hipotetyczny i nie podważa to w żadnym razie prawomocności orzeczenia sądowego oraz nie oznacza odejścia od zasady, nakazującej przyjmować, że kwestia rozstrzygnięta prawomocnie przez sąd kształtuje się w sposób przyjęty w prawomocnym orzeczeniu sądowym (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt I CSK 514/07). Koncepcja ta, pochodząca z amerykańskiego systemu common law, określana jest jako „proces w procesie” i ciężarem dowodu obciąża powoda. Można zatem przyjąć, że co do zasady adwokat nie odpowiada za nieosiągnięcie rezultatu (przegranie sprawy), lecz ewentualnie za utratę szansy na jej wygranie (E. Bagińska, Odpowiedzialność deliktowa w razie niepewności związku przyczynowego. Studium prawnoporównawcze, Dom Organizatora TNOiK, Toruń 2013, str. 272-276).

Co więcej, zdaniem Sądu w zakresie tutaj szczegółowo omawianym nie można także przyjąć, aby powód udowodnił brak staranności w działaniu M. M. (1) jako profesjonalnego pełnomocnika. Natomiast analiza dostarczonych



dowodów pozwala przyjąć, iż pozwany M. M. (1) w toku prowadzonej sprawy cywilnej wykazał się jednak aktywnością świadcząca o posiadaniu fachowej wiedzy oraz podjęciu aktów staranności w ramach wykonywania swoich obowiązków zawodowych. I tak, pozwany w sprawie o sygn. II C 1212/06 sporządził skuteczny sprzeciw od nakazu zapłaty, w jego treści sformułował zarzuty i zgłosił stosowne wnioski dowodowe, podjął polemikę z argumentacją zawartą w treści pozwu, a przede wszystkim zakwestionował wysokość żądania odszkodowania ustaloną w oparciu o wycenę rzeczoznawczy. Niestety, w niniejszej sprawie powód zaniechał dokonania pogłębionej inicjatywy dowodowej w celu wykazania tego, że pozwany nie podejmując konkretnych działań procesowych spowodował uwzględnienie powództwa co do kwoty 45.200 zł oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu. Naturalną konsekwencją uwzględnienia żądania w sprawie II C 1212/06 był wydatek wierzycieli w kwocie 12 zł tytułem opłaty kancelaryjnej za uzyskanie tytułu wykonawczego, którą to opłatę komornik również od powoda wyegzekwował. Gdyby powód wykazał, że jeżeli pozwany podjąłby staranne działania, to w sprawie II C 1212/06 powinien zapaść wyrok oddalający, to wówczas miałyby podstawę żądania od pozwanego również tej kwoty. W takiej sytuacji zakwestionowanie przesłanek roszczenia odszkodowawczego przez pozwanego była wystarczająca do uznania tej części powództwa za nieudowodnioną a w konsekwencji jego oddalenia.

Ponadto, pozwany w odpowiedzi na pozew podniósł, iż mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uznał, iż przedmiotowa sprawa nie kwalifikowała się do sporządzenia apelacji, zaś celem było przeprowadzenie ponownej wyceny uszkodzonego pojazdu. Wszakże zachodzą sytuacje, kiedy składanie apelacji jest niecelowe i rodzi ryzyko niepotrzebnego poniesienia dodatkowych kosztów sądowych postępowania drugoinstancyjnego. W tym wypadku adwokat również powinien doradzić najkorzystniejsze rozwiązanie i uzyskać na nie akceptację klienta. Obowiązek taki wynika z § 56 Zbioru Z. Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu uchwalonego przez naczelną Radę Adwokacką w dniu 10 października 1998 r., w myśl którego, na zaniechanie wniesienia środka odwoławczego adwokat obowiązany jest uzyskać zgodę klienta, w miarę możliwości pisemną. Stąd też wniosek, iż poprzez brak uzyskania pisemnej zgody adwokat naraża się w istocie na odpowiedzialność dyscyplinarną nawet w sytuacji kiedy to klient urywa kontakt, nota bene co było argumentem podniesionym w odpowiedzi na pozew, aczkolwiek nieudowodnionym w toku postępowania. Poza tym, pozwany nie ma obowiązku wypowiedzania się na temat uzgodnionej z klientem, obranej taktyki procesowej choćby miała tylko zmierzać do przedłużania postępowania sądowego zwłaszcza że, pozostaje on związany tajemnicą zawodową, wyjątkowo restrykcyjnie przestrzeganą w zawodzie adwokata. Jeżeli zaś chodzi o ewentualnie instrukcje w razie wdrożenia postępowania egzekucyjnego czy podejmowanie negocjacji ze stroną przeciwną to była to kwestia sporna pomiędzy stronami, pozwany bowiem zaprzeczył w odpowiedzi na pozew by wykazał się w tym zakresie zupełną biernością. Na tę okoliczność również nie zaproponowano żadnych dowód, za wyjątkiem przesłuchania stron, jednakże w ostateczności dowód ten został cofnięty.

Konkludując powyższe, podkreślić należy, że umowa o świadczenie pomocy prawnej jest umową starannego działania, nie zaś umową rezultatu. Oznacza to, że nawet niekorzystne dla klienta zakończenie sprawy w sytuacji, w której adwokat podjął wszelkie możliwe czynności na korzyść klienta, a mimo to nie osiągnął pozytywnego efektu, nie może implikować jego odpowiedzialności odszkodowawczej wobec mocodawcy. Sam nawet fakt niedopełnienia obowiązków przez adwokata nie oznacza, że gdyby nie niedbalstwo, klient odniósłby korzystne dla siebie rozstrzygnięcie procesowe (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 02 grudnia 2010 r., sygn.. VI ACa 844/10, niepubl.).

W konsekwencji stwierdzić należy, iż powód w niniejszej sprawie nie dowiódł, iż gdyby nie doszło do zarzucanych zaniedbań pozwanego, to powód uzyskałby korzystniejsze rozstrzygnięcie aniżeli to, które zapadło w sprawie II C 1212/06. Tym samym, pomimo spoczywającego na powodzie ciężaru dowodowego, nie wykazał on ani związku przyczynowego pomiędzy działaniem pozwanego a szkodą, jak również nie udowodnił wysokości poniesionej szkody. Mało tego. Nie był nawet w stanie poprawnie wyliczyć wysokości żądania, co dokonał dopiero na wezwanie Sądu pismem z dnia 30 grudnia 2014 roku (k. 179-181).

Na koniec należy zaznaczyć, iż powód wprawdzie podnosił również zwrot kwoty 61,05 zł tytułem wydatków gotówkowych komornika sądowego 61,05 zł. Jednakże ani nie wskazał jakiego rodzaju to były wydatki – w karcie rozliczeń akt komorniczych jest wiele wydatków komorniczych, których suma przewyższa w.w kwotę. Poza tym powód nie wykazał, żeby została od niego wyegzekwowana wskazana kwota, ani których konkretnie wydatków komornika

miałaby ona dotyczyć. Z załączonego do pozwu zaświadczenia o dokonanych wpłatach z dnia 25 lutego 2013 roku (k. 164) nie wynika, żeby została od niego ściągnięta kwota 61,05 zł.

W obliczu braku przesłanek do uwzględnienia roszczenia, wyłącznie na marginesie należy wskazać, że żądanie zasądzenia odsetek znajduje podstawę prawną w art. 481 § 1 k.c. zgodnie, z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przy czym w myśl art. 476 k.c. dłużnik dopuszcza się zwłoki jeżeli nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. W niniejszej sprawie powód żąda odsetek za opóźnienie w płatności roszczenia od dnia 15 września 2012 roku, przy czym nie twierdzi, ani nie wykazuje jakimkolwiek dowodem, żeby wzywał pozwanego ustnie lub pisemnie do zapłaty odszkodowania o określonej wysokości. W tym zakresie roszczenie odsetkowe, przy hipotetycznym założeniu uwzględnienia roszczenia byłoby niezasadne do czasu doręczenia pozwanemu odpisu pozwu. Wcześniej bowiem pozwany nie wiedział o kierowanym wobec niego jakimkolwiek roszczeniu, w każdym razie nie zostało to wykazane.

Mając zatem powyższe na względzie nie można przyjąć, by normalnym skutkiem zaniechania pozwanego był uszczerbek w majątku powoda polegający na nałożeniu na powoda obowiązku podatkowego w kwocie dochodzonej w niniejszej sprawie, a wobec tego nie ma podstaw w przepisach art. 471 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. do przyjęcia zasadności żądania powoda.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 108 § 2 k.p.c. oraz art. 101 ust. 3 w zw. z art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 4) mając na uwadze, iż powód został zwolniony od kosztów sądowych w zakresie opłaty od pozwu (k. 74), którą zaliczone zostały na rachunek Skarbu Państwa, o czym orzeczono w pkt III. wyroku.

Z przyczyn powyższych orzeczono jak w sentencji.

## ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnienia doręczyć powodowi M. K. (1) wraz z pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia apelacji.